

Kázání Bystřička, Růžďka 17. 3. 2019 **Ti, kdo úpěli k Hospodinu...**

Píseň 98 Introit: ***Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení. Duch je odhodlán, ale tělo slabé.***“

Píseň 638

Modlitba

Čtení: Žalm 107

(Marek 14, 38)

Píseň 42

Text kázání: Efezským 5,18-19: ***V každý čas se v Duchu svatém modlete a prostě, bděte na modlitbách a vytrvale se přimlouvejte za všechny bratry i za mne, aby mi bylo dáno pravé slovo, kdykoliv promluví.***

Bratři a sestry,

určitě znáte z knihy Kazatel slovo o tom, že vše má určenou chvíli a určitý čas. **Je čas plakat i čas radovat se, čas sázet i sklízet, čas bořit a čas budovat. Čas se objímat i čas objímání zanechat, čas mlčet i čas mluvit...** Ať už je jakýkoliv čas, postní, adventní, prázdninový, zimní, nebo letní, máme zde novozákonní výzvu: **V každý čas se v Duchu svatém modlete a prostě, bděte na modlitbách a vytrvale se přimlouvejte...** A teď tedy nastává čas na otázku: ***Děláme to? Modlíme se v každý čas? Prosíme a bdíme na modlitbách? Přimlouváme se vytrvale? Je modlitba našim životním stylem? Kolik času věnujeme ve svých životech modlitbám? A nakolik jsou naše modlitby vroucí?*** Nevím, nakolik se kdo z vás modlí doma nebo v práci, ale třeba když se scházíme k modlitbám v neděli večer, tak nás tady zase moc není. Tohle samozřejmě není měřítko, ne každý v ten čas může. Nicméně každý sám se ale zamysli, kolik času věnuješ modlitbě během celého týdne...

Pán Ježíš nás zve k následování. A jedna oblast následování Krista je pravidelná modlitba. Nebo ještě lépe, modlitba by měla být životním stylem každého opravdového křesťana. Pán Ježíš když chodil po této zemi, tak přes den sloužil lidem a kázal slovo Boží, ale **v noci odcházel na pustá místa, aby se modlil.** Aby odpočinul v Bohu a načerpal do dalšího dne. Jistě mi namítnete, že my takové možnosti přece nemáme, že našim životním stylem je chodit do školy, do práce a v noci se potřebujeme vyspat. To je samozřejmé. Ale co děláme předtím, než jdeme spát? Co děláme, když usínáme? A co děláme ráno? A najdeme si čas k modlitbě i přes den? Anebo to necháme jen na neděli? Jaký je vlastně tvůj životní styl?

Když jsme se znovuzrodili slovem pravdy, když jsme uvěřili v Pána Ježíše Krista a odevzdali mu svůj starý život, On nám dal život nový. Dal nám nové srdce, dal nás svého Ducha. Máme zde tedy takový obraz. **Když Bůh stvořil člověka, vdechl mu do chřipí dech života. Tak se stal člověk živým tvorem.** Tak to čteme v knize Genesis. Ovšem aby člověk mohl na tomto světě žít, potřebuje pravidelně dýchat. Jak dlouho vydržíte bez dechu? Minutu? Jaký je to hrozný pocit, když se člověk začne dusit? Když nemůže dýchat? Když člověk nedýchá, tak umírá. Podobně je to ale i s tím duchovní člověkem. Křesťan, který se nemodlí, je jako člověk, který přestal dýchat. Jinými slovy, bez modlitby jsi mrtvým křesťanem! Můžeš sice o Bohu mluvit, můžeš chodit do kostela, ale jestliže si nepovídáš s Pánem Ježíšem, je tvá víra studená jako mrtvé tělo.

Nádech a výdech, to je dýchání. Modlitba je jako dýchání. Jako nádech a výdech. Nadechnu se Božího života, přijmu Božího Ducha, dech života Božího a vydechnu zase směrem k Bohu. Naše modlitby jsou často jen jedním směrem. ***Pane, prosíme tě, dej, požehnej!*** Ovšem zkuste si vydechnout, nenadechnout se a znovu vydechnout. To nejde! Ale takové jsou mnohé naše modlitby. A proto nám dochází dech! Apoštol Pavel nám říká, **v Duchu svatém se modlete a prostě.** Modli se v tom Dechu života. Dýchej Bohu, otevři své srdce a vdechni Boží život. Jinými slovy, než se začneš modlit a předkládat své prosby, ztiš se, naslouchej Bohu a přijímej. Modlitba není jednostranná záležitost, modlitba je rozhovor s Bohem, dialog. A kdo říká, že je to nuda, tak ten ještě neobjevil rozkoš, kterou modlitba přináší. Ten, kdo to totiž objeví, ten to chce pořád. A chce v tom zůstat.

A další věc. Mnohdy si to neuvědomujeme. Dýcháme tak nějak samozřejmě. Ovšem když třeba běžíme, nebo máme vyjít kopec, nebo když jsme nemocní, sotva lapáme po dechu. Celou naši bytost se prostě nadechujeme. Proč se ale celou bytostí nenadechujeme i v modlitbě? Zpívali jsme z kancionálu 42. žalm: ***Jako jelen mučen žízní, po tekoucích vodách řve, tak má duše ve své trýzni, blízkosti já žádám tvé. Jako země vyprahlá, žízní tebe duše má...*** Dovedete si představit takového řvoucího jelena, jak celou bytostí se dožaduje vody? To je ten stav, kdy doslova úpí. Četli jsme o tom ten 107. žalm: **A když úpěli k Hospodinu...** Takové má být naše žadonění, naše modlitby a prosby. Takové po nás žádá Bůh, aby naše modlitby byly horlivé a vroucí. Co znamená to slovo „*úpěli*“? V biblickém slovníku se dočteme, že hebrejšтина má pro toto slovo mnoho výrazů: ***hořkovat, lkát, kvílet, volat o pomoc, bědovat, vzdychat, křičet.*** Možná si řekneš, že to přece není nutné. Že nejsi na tom tak bídne. Že jsi celkem spokojený. Bezprostřední nebezpečí ti nehrozí, tak proč dávat do

modlitby tak velké úsilí. Tady ale nejde jen o tebe. Tady jde přece i o ty, kteří ještě nejsou spasení. A nejen o to. Kolik duchovní bídy, trápení, porušených vztahů, nemocí, se dotýká tebe a tvých nejbližších? Není už to důvod k tomu, abys úpěl k Hospodinu? Aby tvé modlitby byli dýcháním celé bytosti? Právě takové modlitby mohou pohnout horou, právě takové modlitby pohnou Boha k činnosti. Že ne? Podívejme se na zkušenosti těch, kteří úpěli v tom 107. žalmu. Je tam několik situací, do kterých se dostali různí lidé.

Ti první: **Bloudili pouští, cestou pustin, město sídla Božího však nenalezli. Žíznilí a hladověli, byli v duši skleslí. A když ve svém soužení úpěli k Hospodinu, vytrhl je z tísně: dosyta jim dal najíst, sám je vedl přímou cestou, přivedl je k cíli.** Můžeš vydat podobné svědectví, anebo ještě bloudíš a prožíváš soužení? Někdo si řekne, proč bych měl chválit Boha? Tak může ale mluvit pouze ten, kdo se nemodlí a zůstává na poušti. Podobně jsou na tom i ti další: **Seděli v temnotách šeré smrti, v železných poutech a v ponížení, neboť se vzepřeli tomu, co řekl Bůh, znevázili úradek Nejvyššího. Trápením pokořil jejich srdce, klesali, a nikde žádná pomoc.** Zde se mluví o lidech, kteří se vzepřeli tomu, co řekl Bůh. Vzepřeli se jeho slovu, jeho vůli. Šli si svou cestou, nechtěli být Bohu poslušni. Přivedlo je to až do temnot šeré smrti, temnota v srdci, spoutanost, žádná radost, jen trápení. Trápení člověka trvá tak dlouho, dokud nepochopí, že se má před Bohem pokořit. A jsou mnozí, kteří zůstávají v tom svém vězení a nevidí už východisko. Kdyby se ale pokořili a začali úpět k Hospodinu... Takové je svědectví těch, kteří úpěli: **A když ve svém soužení úpěli k Hospodinu, zachránil je z tísně: vyvedl je z temnot šeré smrti, sám zpřetrhal jejich pouta.** Pokud tě něco svazuje, pokud tě něco dusí, pokud máš nějaké trápení, pokor se před Bohem, vyznej svůj hřích, nadechni se Božího Ducha a lkej bez přestání tak dlouho, než tě Kristus osvobodí. Věřím, že je to zkušenost mnohých z vás. Je to i moje mnohonásobná zkušenost. A proto se vyplatí úpět vytrvale k Hospodinu. **Proste a bude vám dáno, tlučte a bude vám otevřeno, hleďte a naleznete,** říká Pán Ježíš. Tohle povzbuzení platí i pro třetí kategorii lidí z toho žalmu. **Ti se vydali cestou nevěrnosti a dospěli až k branám smrti. Byli pokořeni pro své nepravosti.** Za každý hřích si, bratři a sestry, neseme své následky. A někdo si může nést takové následky, že už to skoro vypadá, že padá do jámy pekelné. Drží se z posledních sil na pokraji propasti a pod ním je ohnivé jezero. Jeho život visí doslova na vlásku, na prstech se drží a přitom se mu pod rukama skála drolí. Ten pád se zdá být neodvratitelný. Je tu ještě šance pro takové? **Všichni, kdo žijí, mají naději. Vždyť živý pes je na tom lépe než mrtvý lev.** Tak odpovídá kniha Kazatel na otázku, *kdo tedy bude vyvolen?* A víte, mnohý si řekne, já mezi ty vyvolené nepatřím, vždyť se stále více posunuji k té temné jámě. Ta odpověď je ale jasná. Není žádný předurčený osud. Ty si o svém údělu rozhoduješ sám! A jestliže mrtvý, který nezemřel v Pánu Ježíši Kristu, už nemá žádnou naději, pak živý, který je třeba i na pokraji propasti, ještě šanci má. Ale moc času mu nezbývá. Nechť takový činí pokání, prosí o odpuštění a věří, že v Ježíši Kristu mu bude odpuštěno vše. I to, co si myslí, že již odpustit nelze. Pokud nevěřím, že Kristova oběť na kříži byla dokonalá, pokud nevěřím, že jeho krev zahladila i můj největší hřích, pak nejsem spasen. Ale pokud věřím, pak jsem Kristem ospravedlněn! A se mnou všichni ti, kteří se pokořili. **A když ve svém soužení úpěli k Hospodinu, zachránil je z tísně: seslal slovo své a uzdravil je, zachránil je z jámy.** Zachránil dokonce i ty, kteří do té jámy spadly. Tou poslední kategorií, o které se zmiňuje 107. žalm jsou ti, kteří jsou sami u sebe moudří. Být inteligentní, vzdělaný, mít svůj názor na věc a na život, to ještě žádného člověka nezachránilo pro věčnost. V tom žalmu se píše o tom, že tito lidé byli na moři, ale **přišla bouře a oni se potáceli a byli se svými silami i se vši svou moudrostí v koncích. A když ve svém soužení úpěli k Hospodinu, vyvedl je z tísně: utišil tu bouři, ztichlo vlnobití a dovedl je do přístavu, jak si přáli.**

Bratři a sestry, nezakládejme si život na své moudrosti, na svých schopnostech, nýbrž na Kristu. Spoléhejme na Boha vždycky, ne jen tehdy, když budeme se silami a s moudrostí v koncích. Pamatujme na to, že máme pravidelně dýchat v modlitbě, ne až tehdy, když se začneme dusit. Prohlubujme svůj modlitební život. A nemysleme také jen na sebe. Máme se modlit za bratry a sestry v církvi, ale také za ty, kteří teprve hledají. Máme se modlit, aby slovo Boží mocně působilo a naléhavě přivedlo lidi k pokání. Všude tam, kde bylo probuzení, kdy se nevěřící i odešlí lidé obraceli ke Kristu, všude tam předcházely mnohaleté, vytrvalé, horlivé a vroucí modlitby mnohých bratří a sester. Tak přidejme v modlitbách, zasévejme, ať můžeme sklízet v pravý čas. Amen. Píseň 182 modlitby píseň 192

Slovo posláni: Přísloví 24, 30-34

Požehnání: Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého budiž a zůstávej se všemi námi. Amen. Píseň 248

